

DOMOV MŮJ

Hrají si děti, kde stovky let staré voní lípy, a voní
tolik, že u nosíků zalepují chřípí,

přesto mír není popsán zcela:

je tu zbytek s neviditelným sluncem, které z květů
těch lip starých stovky let vaří med, aby, až
jednou děti přijdou do řečí, až šelma zuby vycení,
její kletbu užraly kazy.

A je tu zbytek s neviditelnou mačetou, která však
ve stromech s tak košatou pamětí vyšumí, neboť
pobraly českou početnici:

v kruhu chodí, za ručky se drží, bohorovně kvetou
dávné oběti i dávní vrazi.